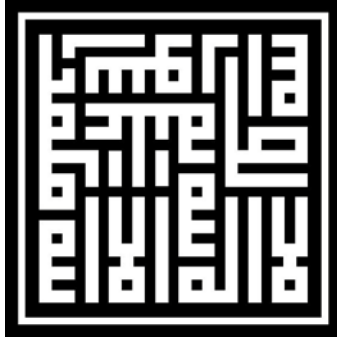

AHMED HULÛSÎ

TECELLİYÂT

TECELLİYÂT

AHMED HULÛSÎ

www.ahmedhulusi.org

“Hiç bilenle bilmeyen bir olur mu?”

(39.Zümer: 9)

3 SORU İLMİN YARISIDIR.

HZ.MUHAMMED (a.s.)

Görenin bildiğini ve hissettiğini körler asla bilemez ve hissedemez!.. Öyle ise körlerin suçlamaları, görenleri asla üzmemelidir...

A.H.

İÇİNDEKİLER

2. BASKI İÇİN SÖZÜMÜZ-----	6
SUNU -----	8
GÖZDEN ÖZE-----	10

◆ TECELLİYÂT

2. BASKI İÇİN SÖZÜMÜZ

1967 yılındaki müşahedelerimizi belki tâlibine faydalı olur diyerek, **TECELLİYAT** adı altında bir kitapçık hâlinde neşretmiştik..

6

Daha sonra mevcudu kalmayan bu kitapçığımızı hayli talebeden olmasına rağmen yeniden basmak nasip olmadı...Onun yerine diğer kitaplarımız neşretmeyi nasip etti...**RUH İNSAN CİN** isimli kitabımızda; insanın yapısını, hakikatini ve âkibetini de **İNSAN VE SİRLARI** adlı kitaplarımızda açıklamaya çalıştık... **DOST'tan Dosta** ise 1967-1968 yıllarındaki bazı düşüncelerimizi ihtiva ediyordu...

Kişinin gerçekte var olmayan vehmi benliğinden kurtulup, kendisindeki ilâhi benliğin zâhir olmasını sağlama çalışmaları olan tasavvufda "Allâh'da yok olma" diye târif edilen müşahedeler sözkonusudur...İşte bu yoldaki bazı müşahedelerimizi bu kitapta okuyacaksınız...Öyle veya böyle, ama bizim müşahedelerimizdir bunlar ki, kimseyi bağlamaz...

Sizlere değişik bir âlemde esintiler getirebilirsek, ne mutlu bize...Şayet ters düşmüşsek bildiklerinize, siz bizim

dediklerimizi koyun bir yana ve İslâm'ı getiren Zât'ın izinden yürüyün!...

Allâh hepimize pişmanlıksız bir gelecek ihsan buyursun.

AHMED HULUSİ

15-9-1988

ANTALYA

* * *

SUNU

Muhterem Kişi;

8

Bugüne dek çok şeyler söylendi;karınca kararınca, herkes işittiği, anladığı, idrâk edip, bildiği kadar bir şeyler yazdı...

Kimisi de fazla konuşmayı zâid addedip, herşeyi tek bir kelime ile ifade etmek istedi...

Kimi gerçeği kabul etti, kimi de inkar...Ama öyle bir inkar ki bu, altından buram buram ispat kokmakta...İnkarları ile gerçeği ispat ettiler onlar da...

Bir kısmı birbirlerini suçlayıp itham etmekle geçirdiler günlerini...O gerçekten ayrılmıştır, biz gerçek üzereyiz, koruyucusu bizleriz dediler;korunmaya ihtiyacı olan bir şey varmış gibi...

Bazı kişiler de çıktı, siz istediğiniz kadar ayrı görün kendinizi bizden, halbuki hepimiz biriz, dediler...

Ve böylece bugüne kadar gelindi...Ve aynı şeyler birkaç eksik veya fazlasıyla devam etmekte hâlâ...

Bütün insanları başlıca iki grupta tetkik edebiliriz...Şöyle ki; bütün samimiyetleriyle kendileri ile beraber başkalarını da en az kendileri kadar düşünen kişiler...Bir de sadece kişisel veya yerel menfaatleriyle hareket edenler...

Biz, bu kitabın sonunda da gayet kesin ve bariz olarak anlaşılacağı gibi, ne bir kimseyi veya topluluğu fiilerinden ötürü tenkit edecek veya onları kınayacak, ne de onların hakkında herhangi bir olumsuz hükme varacağız...Çünkü;

”DE Kİ: HEPSİ PROGRAMLARINA (şâküllerine) GÖRE HAREKETLERDE BULUNURLAR...” (17-84)

buyruğu herşeyi ortaya koymaktadır...

9 Bundan sonra haddimize değildir ki, herhangi bir yaratılmışı suçlayalım veya itham edelim..

Başarı âlemlerin Rabbı olan **ALLÂH**'tandır.

* * *

GÖZDEN ÖZE

Muhterem kişi;

Bil ki, bu satırlar menfaat duygularından sıyrılmış bir âlemde, huzur ve saadet içinde, sadece «Hakikat» tâlibi değerli kişilerin bazı gerçekleri idrak etmelerine vesile olmak için yazılmıştır.

Esere başlarken, sadece şu sözümüzle yetineceğiz: **Onlar ki Gerçeği idrak edemezler, elbette sizi anlayamazlar; sizi inkâr veya tenkit ederler. Gerçeği idrak etmiş olanlar kimseyi tenkit etmedikleri gibi, kimseyi dahi kusurlu görmezler!.**

Yol boyunca birçok merhaleler katedip, çeşitli makamlardan geçecek, sabrımız nispetinde gerçeğe ereceğiz. Kişi arzularını terkettiği zaman Hükümün âlemine; gelenlere razı olduğu zaman da rızaya ermiş kul mertebesine yükselir... Çünkü, Emr âleminde ne yemek, ne içmek, ne uyumak; yani kısacası, istekle, madde ile alâkası olan hiçbir şey yoktur. Ve TEK'in hükmünce, **Efendimiz**'in bizzat tatbik buyurduğu ve bize de bildirdiği şöyle bir sözü vardır:

"Herkes hitâbınız, aklı ölçüsünde olsun!.."

İşte bu sebeple gerek devr-i risâlette ve gerekse daha sonraki devirlerde yaşamış olan «**Bilenler**» ve «**idrâk ehli**», daima birçok önemli hususları mecaz yollu işaretlerle ifade etmişler, zevk ehli olarak yaşamışlardır. Hiçbir zaman gerçekleri izah ve açıklama yoluna gitmemiş, kendilerine devrolunan bilgileri, "sırları" açıklamaksızın, bir sonraki ehil kişiye devretmişlerdir. Bu yapacağımız yolculuk süresince, nasip olduğu kadar gerçekleri açıp izah etmeye gayret edecek; gerçeği, elden geldiğince idrakınıza takdime çalışacağız. Seslenişe kulak verenlere, son defa şöylece hitap edelim, mevzua girmeden evvel:

- Oku ve idrâka çalış!

11

- Mutlaka söylemek istiyorsan bir şeyler, önce kendini tanı!..

Bu bâbda bazı yanlış anlamalara meydan vermemek maksadıyla şunu da ilâve edelim ki, gerçeği bilen kişi için, yaratılmışlar arasında katıyyen tefrik yoktu... her varolan özel bir değerdir.

Muhterem kişi, bil ki, değerli veya değersiz ayırımı, tabirleri yaratılanlar arasında ve onlara göredir. Yaradanın indindeyse sadece yarattıkları vardır!. «**Hayır**» veya «**şer**» yaratılmışın indindedir!... Yaradanın indinde, hepsi birdir!.. İnsan, indini; yani, bana göre, bence, bana kalırsa gibi başlıklar altındaki izâfi şahsî görüş ve düşüncülerini terkedip, aslına yönelişi; ve kendini Allâh indinde eritişi kadar tekâmül eder!.. Bu sebeplerden dolayıdır ki, kâmil kişi mahlûkatta kusur veya hata görmez ve aramaz!. Herkes, düşünebildiği, idrâk edebildiği nispette fiillerde bulunur; ve sonucunda da hak ettiği ile karşılaşır. Biliyoruz ki, bu satırlarımız kimseyi huy ve sabit fikirlerinden fitratları dolayısıyladır ki çevirmeyecek; fakat buna mukabil

gerçeği idrak için, yitiğini arayan anlayış ehlinin, kaderlerindeki takdir edilmiş, aslî varoluş noktalarına dönmelerine bir vesile olacaktır. Mevzûya, **Efendimiz**'in şu sözüyle girelim:

«Allâh'ım, verdiğiine hiçbir mâni yoktur; senin engel olduğuna da kimse bir şey veremez; senin kazânı(hükmünü) da kimse reddedemez!. Şüphesiz ki, her şeye kâdirsin ve dilediğini yaparsın! .»

Muhterem kişi, bil ki, mükemmel olarak yaratılmamış tek bir mahlûk yoktur!... "Var" diyenler, sadece kendi sınırlı anlayışlarını sergilemektedirler. Yaratılmışın mükemmelliği şu sebeptendir:

12

Yaradılmış olanın güzelliği, mükemmeliyeti, yaratılış gayesine hizmetinden ötürüdür!. İnsanlar, nefislerine hoş gelen şeyler için güzel; hoş gelmeyen şeyler için de çirkin veya fena tâbirlerini kullanırlar. Sonra da kendi akıllarınca mantık yürütüp, "efendim Allâh güzeli de yarattı, çirkinini de. Tâ ki insanlar bundan ibret alıp, şükredenlerden veya sabredenlerden olsunlar diye.." derler. Böyle düşünenler de zâviyelerince haklıdırlar, doğrudurlar. Çünkü bakış açıları, düşünüş seviyeleri onu gerektirmektedir. Biz, şurası muhakkaktır ki, diyeceğiz, Yaradan, her şeyi güzel ve kemâl üzere yaratmıştır. Ancak şu var ki, onlara bakanlar, gözlerindeki rengârenk camlı gözlükleri çıkarmak zahmetine katlanıp, gerçeği çıplak gözle görmek lûtfundan bulunsunlar. O zaman her şeyi daha iyi bir şekilde idrâk edeceklerdir.

Muhterem kişi, bil ki, yolumuz tefrik yolu değil, **MUTLAK BİRLİK** yoludur. Bu yolda, kesinlikle ayırım yapmak yoktur!. Bil ki, gerçeği idrâk etmeye çalışan bir kişi, asla yaratılmışlar arasında tefrik yapamaz!.. Olgun kişi de, mevcûdatı Hak'kın

gözüyle seyredip, yaratılmışlar arasında fark gözetmeyendir. Sana verilen emir, emanetlere hıyanet etmeyip, onlara hakkettikleri en iyi muamelede bulunman hakkındadır. Öyle ise, onların arasında nasıl fark gözetip, onları, bu şudur, bu böyledir diye hüküm verip damgalayarak, aralarında ayırım yaparsın. Senin vazifen, sana verilen emre riayet edip her birine azamî derecede rıfk ve hilm ile yardımda bulunmandır. Eğer onların arasında, Yaradanın indinde bir fark varsa, şüphesiz ki hüküm de O'na aittir. Bize düşen, haddimizi aşmamaktır, yalnızca!. Yaratılmışlar arasında fark görmeyi kaldırdıktan sonra yapılacak ikinci iş, verenin huzurunda verilenlere vasita olmaktır.

13 - Her ahval ve şartta, mutlaka, veren olmaya çalış!...

Fakat hiçbir zaman karşılığını beklemeksizin yap bu işi. Hattâ karşılığını düşünmemeye dahi gayret et. Ve hattâ, Yaradanından bile bekleme bu karşılığı!.. Sadece, hayatının her anında iyiliklere vasita olmaya çalış, karşılık beklemeksizin ve düşünmeksizin. Yaratılmışlara senin aracılığın ile bir zarar gelmemesi için, elinden geldiğince gayret sarfet. Daima yaratılmışların varoluş gayesini düşün; acaba, onlara ne şekilde bir iyiliğin erişmesine vesile olabilirim, diye... Ve bir sinek veya yaprağı dahi kendi nefesine tercih edecek hale gelmeye çalış. Elindeki bir dilim kuru ekmekte gözü olan tok kişiye, istediğinde, günlerce açlıktan sonra bile olsa o bir dilimi verebilecek kadar ferâgat sahibi olabilmeye gayret et... Ki bu zâhirdedir... Dünyalıktır!. Bütün ibadetlerinin ecir ve sevabını da, onlara ihtiyacı olanlara, kendine hiç pay ayırmayacak şekilde vermeye çalış. Bu da ukbâ ile ilgili ferâgatındır!.. Yaptıklarının karşılıklarından sıyrılışıdır...

Değil ki muhtaca yardım etmek!.. Daima çalış... Ama bu çalışman nefsin için değil, hepsi yaradanın birer emaneti olan

mahlûkata yardım ve iyiliklerin onlara ulaşmasına vesile olmak için olsun. Bil ki, insanlar dostu, menfaati, ihtiyaçları için isterler... Öyle ise kendine öyle bir dost seç ki, artık o, hiçbir yaratılmışa muhtaç olmayacak kudrete sahip olsun!. Yaratılan ne vardır ki birbirine muhtaç olmasın?.. Ama onları Yaradan!..işte, O'nu "**dost**" seç kendine!. Yönelişin O'na olsun... Ve ihtiyaçlarını da, eğer bîhaber, ise O'na arzet.! Düşün, düşün ve gene düşün; düşündüğünün gerçeğine eremesen bile, hiç olmaz düşünenler arasına girersin. Eğer, vukû bulan hâdiselerin hikmetini sezemiyorsan, hemen itiraz etmekten kaçın ve o işin sonunu beklemeye çalış!. Şüphesiz ki işin hikmetini sezinlemek o zaman daha kolaylaşır. Böylece, sen de cahilane isyanlardan korunmuş olursun. Ne bir kusur işle; ne de af dilemek mecburiyetinde kal!.. Hattâ, kimsede kusur görmemeye gayret et. Senin, bizzat arzularınla gelişen hırsın, senin şeytanın olmuştur!.. Arzuları kalmamış bir kişinin, ihtirasları da olmadığı için, şeytanı da müslüman olur!.. İşte bu hâle gelmiş bir er kişi olduğun zaman, bütün menfaat duygularından da sıyrılmış olacağından; ne sen bir yaratılmış olanı kırsarsın, ne de onların sana bir zararı dokunabilir. Çünkü yaratılmışlar çoğunlukla, kendilerine bir iyiliğin ulaşmasına vesile olanları sever ve hakikatten uzak iseler, verileni verenden bilirler!... Sen bil ki, veren verdirten hep O'dur!. Bu sebep iledir ki, ne bir şeyinle öğün, ne de bir şeye güven!. Güvendiğin, inancın bile olmasın; değil ki malın mülkün, evlâd veya ahabın!.. Başına gelebilecek en küçük bir musîbet ile o çok güvendiğin inancın, kızgın güneş altındaki damlanın buharlaşması gibi gider de senden habersiz, sen hâlâ inancım var sanıp durursun.

Efendimiz Aleyhisselam buyurur ki:

«Kendisinden başka hak ilâh olmayan Allâh'a yemin ederim ki, sizden biriniz cennet ehlinin amelîyle amel etmekte

devam eder. Nihâyet kendisi ile Cennet arasında bir zirâ'dan başka mesafe kalmaz! Bu sırada yazı o kişinin önüne geçer!.. Bu defa o kişi cehennem ehlinin ameliyle âmel etmeye devam eder.

Ve yine sizden biriniz Cehennem ehlinin ameliyle amel eder, nihâyet kendisiyle cehennem arasında ancak bir zirâ mesafe kalır. Bu sırada yazı önüne geçer!.. Bu defa da o kimse cennet ehlinin âmeliyle âmel eder ve cennete girer!..»

İşte bu sebeptir ki, ne bir şeyinle öğün ve ne de bir şeye güven bu kısa süreli yaşantı devresinde. Yaradanından sık sık af dile, istiğfar et. Ama, sözümüzü iyi anla!.. Sadece, bir papağan gibi, hep "Estağfirullah" veya "tövbe ya Rabbî" de, demiyorum!.. Gerçek tövbe, yaptığın işin hakikaten hatalı olduğunu idrâk edip, bundan pişmanlık duyduğun zaman edilmiştir. Bunun içindir ki, **Efendimiz: «Tövbe, nedâmettir»** buyurmuştur. Eğer işlediğin kusur, bir yaratılmışa zarar vermek suretiyle olmuş ise, bu takdirde onun o zararını dahi telâfi edip, gönlünü almaya çalış... Ta ki, helâllik alabilesin. Bir yardımda bulunmak suretiyle bir yaratılmışın sevinmesine vesile olman, şüphesiz ki her şeyden üstündür. Gece yarısı, bir hastaya, bir saat yardım için yanında bulunman, senin binlerce gecelik yararlı ibadetin kadar hayırlıdır... Çünkü, yararlı ibadet, vaktini boşa geçirmenden hayırlıdır. Boş vaktini bir muhtaca hasredip, onun o ihtiyacının zail olmasına çalışman suretiyle değerlendirmen ise farzdır. Bundan dolayıdır ki, daima Yaradanın huzurunda, yaratılmışların gerçeğe yönelen hizmetinde olmaya çalış. İnsanların indinde kişinin değeri, yaradanına yönelişi ve yakınlığı kadardır... Öyle ise yönelişin gerçeğe, aslına, Rabbine olsun. Görünüş, şekil, yaş veya madde değil, idrak ve bilmektir önemli ve değerli olan. Öyle ise düşün, geçen zaman hangi gerçeği idrak

etmeme vesile oldu diye. Ve cevabının üstünde dur

Muhterem kişi, **bil ki, vâde tamam oldu ve vakit geldi!.. Artık, herkesin, MUTLAK BİRLİK yolu üzerinde buluşması vaktidir. Bu yol öyle bir yoldur ki, bu yolda, ne mezheb ve ne de tarikat ayrılıkları bulunacaktır!.** Sarısı da, kırmızısı da, siyahı da, beyaz da birleşecektir.

Kim, hangi renge, hangi ırka, hangi mezheb ve tarikata mensup olursa olsun; gayesi «ALLÂH», yönelişi insanlık olduğu müddetçe bu yoldadır. Bu yolda mevcûdat ve mahlûkat arasında tefrik yapmak yoktur. Mahlûkata zerre miktarınca da olsa zararın erişmesine vasita olmak yoktur!.. Yolun yapılması icap eden tek şartı vardır:

16

-Yaradanın huzurunda, hep, daima, her şart ve durum ve halde, yaratılmış olanlara gerçeğe yönelişlerinde hizmet ve iyiliklerin onlara ulaşmasına vesile olmak. Gurur, kibir, kendini üstün görme yanına yaklaşamaz bu yola ve yolcularına. Tembellik ulaşamaz. Çünkü onlar yaratılmışlara hizmeti vazife addetmiş, daima bunun için çalışmaktadırlar. Başkalarını daima nefislerine tercih etmektedirler!. Bâtıldan uzaktırlar... Hurafeler ile de alâkaları yoktur. Topyekûn insanlık âleminin huzur ve saadeti için çalışırlar... Zamanlarını boşa geçirenler değil, vakitlerini insanlık için değerlendirenlerdir onlar. Onlardan daha zengin yaratık da yoktur; çünkü kanaat sahibidirler!.. Herkesi dinler, herkesi kendi varoluş gayeleri açısından haklı bulur; fakat gerçeğin seslenişinden gayrına kulak vermezler.

Bilirler ki, mevcûdat Yaradanın tecellilerinden ibarettir. Ve gene bilirler ki, tecelliler de her an değişmededir.

"O HER AN YENİ BİR ŞÂNDADIR." (55-29)

Bilinmez ki bir sonraki tecellînin ne şekilde zuhur edeceği. Ve dolayısı ile bilirler ki, gözün gördüğü ve görmekten aciz kaldığı her şeyin hayâtîyeti vardır. Canlıdırlar, yaşamaktadırlar. Taş, toprak bile!.

"HİÇBİR ŞEY HARIÇ OLMAMAK ÜZERE HER ŞEY O'NU HAMD İLE TESBİH EDER! FAKAT SİZ, ONLARIN TESBİHİNİ ANLIYAMAZSINIZ" (17-44)

17

Fakat, bu gerçek, hakikâte vâkıf olanlardan, idrak ehlinde gayrı tarafından anlaşılabilir.. Gerçekleri, ya onlardan bîhaber olanlar örter, farkında olmaksızın; yahut da, o gerçekleri anlayıp idrak edemeyenlerin, o gerçeklere dil uzatmasını istemeyenler. Bu sebep iledir ki, birçok idrâk ehli, gerçeklerin gizli kalmasını, açıklanmamasını tercih etmişlerdir.

Muhterem kişi, Bil ki, cehennem şuurun ve bedeninin, azâb duyacağı, cennet ise huzur bulacağı yerdir!.. Fakat orada ne odun vardır, ne de kömür!..

Gerçek anlamıyla Cehennem, günümüz pozitif ilminin tasdik ettiği şekilde Güneştir!.. Dünya tüm içindekilerle birlikte gelecekte Mars'ı da içine alacak şekilde büyüyecek olan Güneşin içine gidecek ve orada buharlaşacaktır!.. Dünyadan, cennetler diye anlatılan yıldızların bir alt boyutundaki dalga âlemde yer alan sonsuz zevk ortamına gidemeyenler burada ebedî olarak güneşin içinde hapis kalacaklardır. «**Semûm**» yani "zehirleyici radyasyon" olarak târif edilen güçlü güneş ışınımı insanların hologramik-dalga bedenlerini sürekli rahatsız edip, büyük azâblar çektirecektir. Şeytâniyet vasfıyla anlatılan cinler dahi buradadırlar; ve güçsüz insan ruhlarıyla top gibi oynarlar. Bir kısım cehennem ehli ise insanların amellerinden oluşmuşlardır. Mecâzî ifadelerle anlatılan

cehennemın gerçek ahvâlini burada anlatmaya kalksak hafsalalar almaz!.. Gerek Cehennem ve gerekse Cennet'deki yaşantı şekli rüyalarımızdaki yaşantı şekillerini andırır.

Cennet ve Cehennem başka başkadır. Bunlar hep izaha muhtaçtırlar. İnsanların anlayışına göre ifade edilmiş kelimelerdir!.

Eğer bütün bunların gerçek anlamını açıklamak lâzım gelirse bu da çok uzun sürer, ki ona da burada imkân yoktur.. **"Cehennem'in odunu da, kömürü de bizzat insandır"**, buyruğu ile; **"Allâh Cennet'te hiçbir kulağın işitmediği, hiçbir gözün görmediği, hiçbir dimağın düşünemediği şeyler yarattı kulları için"**... hadîsleri hep buna delâlet etmektedir.

18

"ONLARA RABLERİ TEMİZ BİR ŞARAP İÇİRİR." (76-21)

Buyuruluyor; Rableri, gerçek aşkı tattırır onlara, demektir bu!.. Nasıl ki, bal iman ile; süt, ilim ile -ki ilmi ledündür-; su, mârifetullah ile tevil edilmekte ise.

Muhterem kişi, bil ki, Kur'ân'ın bir tefsiri vardır, bir de gerçek anlamı. Tefsir, çalışıp çabalama sonucu, kişinin uzun seneler sonunda elde ettiği ilim ile, zâhir mânâsının genişletilmesi demektir. Gerçek anlamı ise, ancak Allâh'ın **"indinden ilim"** ihsan ettiği **RASÎH** kişiler tarafından bilinir.

Bunlar Rabbülâlemi'nin verdiği ilim ile, her bir âyet ve kelimenin gerçek mânâsını müjdelerler .

"ONUN TE'VİLİNİ ALLÂH'TAN VE ONUN İHSANINA EREN PERDESİZ KİŞİLERDEN BAŞKASI BİLEMEZ." (3-7) *

Burada **"Rasîh"** kişiler diye belirtilen kullar, **"ilmi ledün"**e erdirilenlerdir... Perdesiz yaşayanlardır!... Gerçeğe ermiş kişilerdir!..

Onlar, kendilerine kimse ses etmeden gerçek yolu bulmuş kişilerdir.

"ONA DOKUNULMASA DA, O IŞIK VERİR KENDİLİĞİNDEN."
(24-35)

Bu, Rabbinden bir lûtuf, fazl-ı ilâhidir...

"BU ALLÂH'IN FAZLIDIR Kİ, ONU DİLEDİĞİNE VERİR." (5-54)

Ve, O'na sorulmaz da niçin bunu böyle yaptığından!..

"O'NA FİİLLERİNİN NEDENİ SORULMAZ." (21-23)

Bilirsin, bazı kişiler vardır bunlar sadece deryanın adını duymuşlardır; bütün bilgileri bu işittiklerinden ibarettir... Bazıları da vardır ki; denizi görmüşlerdir fakat yüzme bilmedikleri için ancak boylarına kadar kenardan girmişlerdir... Bazıları da yüzmesini bilirler ve açılırlar... Ve dahi bunların hepsinin fevkinde bir takım kişiler vardır ki; onlar âdeta deryadan bir zerre olmuşlardır... Açılırlar ve derinlere dalarlar, her zaman yeni yeni keşiflerde bulunurlar. İnsanlarda gerçek ilme karşı böyledirler. Kimi sadece adını duymuştur. Kimi okur Kur'ân'ı ve emirleri yerine getirip, nehiyelerinden kaçınmaya çalışıp, bu kadarı bana yeter der. Bu umum müslümanlardır. Kimi de daha fazla çalışıp kendini bu inceliklere hasreder, onları öğrenmek ister. Bunlar da **"Ebrar"** diye bildirilenlerdir. Kimi de kâbiliyetlidirler, istidatları vardır; Allâh'da bazı hususiyetleri dolayısıyla onlara fazlını ihsan eder. Onlarda açılır derinliklere dalarlar. Sırları idrâk eder, bilirler. Bunlara "mukarrebun" derler... Seçilmişlerdir onlar!..

"ALLÂH, DİLEDİĞİNİ KENDİNE SEÇER." (42-13)

Onlar, her şey ve herkes hakkında iyi düşünür ve kemâl üzere zanda bulunurlar!.. .

«Ben kulumun zanni üzereyim.» (Kudsî Hadis)

Buyruğunu, bilirler ve karşılardakinin kim olduğunu bilerek, ona göre zanda bulunurlar. Ama gene de, çok düşünürler zanda bulunurlarken... Çünkü, hatırlarından hiç çıkmaz bu âyet:

"BAZI ZANLAR VARDIR Kİ SUÇTUR" (49-12)

Muhterem kişi, Bil ki, yaradan bütün mahlûkatını her an nice rızıkla rızıklandırmaktadır. Önce zâhirde, birçok yiyecek ve içeceklerle maddeni rızıklandırmaktadır, bu bir... Sonra, ilimle bilincini rızıklandırmaktadır, bu da iki. Daha sonra, her an yeni bir tecellî ile cesedinde ve mânânda tecellî etmektedir, bu da üç!..

Bu daha derinleştikçe gider, ama şimdilik, biz bu kadar ile yetinelim; bu üç mânâ kâfi bize!. Ve bu rızık, her mahlûkatın fitratına en uygun bir tarzda onu bulmaktadır. Şüphesiz ki bu rızık ile o mahlûkat, her an bir nebze daha tekâmül eder ve aslına yaklaşır!. Bu rızık umumi ise de, herkes ancak kâbiliyeti ve istidadı miktarınca alır. Kabı büyük olan elbette daha fazla rızık almış olur. Tabî ki bu kişinin vüs'atindedir.

"DİLEDİĞİNE HESAPSIZ RIZIK VERİR." (2-212)

Âyetinde bu incelik vardır. Efendimiz yağmurun yağdığı üç çeşit topraktan bahsetmişti. Yağmur, yağarken, hiçbir şeyi diğerinden ayırmaksızın, hepsine eşit şekilde yağar!... Eğer bu yağmur kayaların üstüne rast gelirse üstünden akıp gider, çünkü kaya ve taşların istidadı suyu emmek değil, üstünden akıtmaktır. Bazı topraklar da vardır ki, suyu muhafaza eder - havuz, kuyu gibi de halk onunla faydalanır, kendileri içerler, hayvanlarını sularlar, ekinlerinin sulanmasında yararlanırlar. Bazen de verimli bir toprağa yağar ki, bu toprak suyu emer ve onunla nice nebatın yetişmesine vesile olur.

İnsanlarda fitratlarına göre çeşit çeşittir. Kimi hikmetten, yaradanın uyarılarından anlamaz, dinlemez!. Kimi onlardan yararlanır; ama ancak kendisini kurtarabilir, başkasına faydası olmaz!. Kimi de onlardan kendisi faydalandığı gibi, pek çok insanı dahi faydalandırır. Öyle ise kendini şöyle bir kontrol et bakalım, bunlardan hangisine daha ziyade benziyorsun?

Muhterem kişi; bil ki, vazifen hem kendine, hem de çevrene faydalı olmaktır!. Bilirsin ki, bu dünyada bakî kalmış kimse yoktur. Bütün yaratılmışlar doğarlar ve tekâmüle başlarlar, fitratlarına göre tekâmül ederler ve bu tekâmüllerinin sonunda da asıllarına rücû ederler.

21 **"SÖYLE, HEP Sİ PROGRAMLARI DOĞRULTUSUNDA HAREKETLERDE BULUNURLAR."** (17-84)

Efendimiz buyuruyor:

«Herkes ne iş için yaratılmış ise, o fiillerde bulunur; kendisi için ne kolaylaştırıldı ise, onu yapar!..»

Ve artık o kişinin âlemi de fiillerinin gerektirdiği yer olur. Bu dönüşü yapan kişi, Rabbin emir ve nehiyelerine uygun olmayan bir hayat sürmüş ise, ne olur?.. Şüphesiz ki her ortam için ayrı mahlûk yaratılmıştır. Gül bahçesi için bülbül, gübre yığını için pislik böceği, ateş için semendel.

Bu saydığımız üç ayrı mahlûkta birbirlerinin hoşlandıklarından hoşlanmaz. Hepsizıtlardır birbirlerine. Biri ateşe girince yanar; öteki, güle gidince kokusuna tahammül edemeyip bayılır. Renkler gibidirler... Kimi siyah, kimi beyaz!.. Öyle ise, senin aslın hangisindense, onu gerektirecek işleri işler; böylece, aslına rücû edersin!. Ancak bu arada bazı büyükler vardır ki; zıtları cem ederler!.. Kapasiteleri geniştir onların!.. Bütün

zıtları cem ederler de içlerinde, gene de haberleri bile olmaz!. Hepsi, birdir onlarda!. Ne yeşildirler, ne siyah, ne de beyaz. Onların renkle alâkaları kalmamıştır ki artık. Renksizdirler!. Fakat, buna rağmen, Allâh'ın hükmüyle zâhir olurlar. Onlar:

"ALLÂH DE, ÖTESİNİ BIRAK." (6-91)

Emrinin gerçeğini idrâk etmişlerdir. Bilirler ki görülen her şey, Yaradanın tecellileridir. Sıfatlar dahi tecellileridir. Ve hepsi tek bir zâttandır ki, O **ALLÂH EKBER**'dir!.. Öyle olunca, tefrik yapmamak gerek aralarında yaratılmışların... Yani, tefrik yapmamak aralarında gerek tecellilerin. Onun için buyrulmadı mı Kur'ân-ı Kerîm'de:

"ONUN NEBİLERİ ARASINDA HİÇBİR AYIRIM YAPMADILAR." (2-285)

22

Yani, hepsi de aynı kaynaktan gelmekte idi!.. Yani, gözün değişik gördüğü, ampullerin büyüklükleri ve şekilleri ve verdiği ışıklardır!. İdrâk ehli olmayan, bunların hepsi de başka başkadır, dedi.. Rabbin gerçeği idrâk ettirdiği kullar ise, evet, bunların büyüklükleri, şekilleri, verdikleri ışık başka başka; ama bu, ampullerin o kapasite ve özelliklerle yapılmalarından ötürüdür, dediler... Gerçekte ise hepsinin enerjisi birdir!.. Elektriktir asılları!. Ama, basîret ehli olmayan göremez ki elektriği... Sadece ampulleri görürler ve hükümlerini verirler. Halbuki elektrik görünmez ki!. Sadece, yapmış olduğu işleriyle kendini belli eder.

Öyle ise yaratılmışların, tecellilerin, aralarında tefrik olmamasının sebebini azâmi derecede izaha çalıştık demektir. Eğer bugüne dek bunu idrâk etmediysen, artık bugün anlamaya çalış, ibret al.

"BU MİSALLERİ İNSANLAR ÜZERİNDE DÜŞÜNSÜNLER DİYE VERİYORUZ." (59 - 21)

Hâlâ bir şeyler elinden gelmiyorsa... Şüphesiz ki, Rab dilediğini yapar. Bunu idrak edince artık kul, razı olur Rabbinden... Ve der, sen dilersen azaba dûçar edersin, dilersen bağışlarsın!. Diler cennete huzur âlemine sokarsın, dilersen cehennemine azaba atarsın. Şüphesiz ki onlar senin kullarıdır. Ve o, yine Rabbinin zikretmekte devam eder. Rabbinin tecellilerini düşünür, Rabbinin zâtı üzerinde tefekkürden kaçınır, sadece «**O EKBER**»dir, der. Rabbin tecellileri için de "**Ekber**" kelimesini kullanmaz. Bilir ki "Ekber", gerçekte sadece "**ALLÂH**"tır; Zâtına mahsustur. Tecelli kebîr olabilir. Ve artık Rabbin tecellilerinin gerçeğini de idrak etmiştir. Hiç birisini ne inkâr eder, ne de tenkit!.. Belli bir inanışla, itikatla da kayıtlanmaz!. Onun için, sadece özü olan Rabbinin, aslı olan Hakikatı ve Efendimiz'i bilir!.. Ve dahi bilir ki;

"ALLÂH DİLESEYDİ, ELBETTE BÜTÜN İNSANLARA HİDAYET EDERDİ." (13-31)

Eğer böyle olmuş olsaydı, bir kısım esmâ-ı ilâhiler nasıl tecelli ederdi!.

"Eğer siz günah işlememiş olsaydınız, Allâh yeni bir kavim yaratır, onlara günah işletir de sonra tevbe ettirirdi." Buyruğunu hiç işitmedin mi? Artık o kişi, toleransın son merhalesine ulaşmıştır. Ne bir kimseyi kusurlu bulur, ne de suçlu!.. Bunlara rağmen haliyle ne gururlanır, ne de güvenir. Çünkü bilir ki, ona bu işi yaptırtan, bu tecelliyi ihsân eden hep Allâh'tır. İşte bu vakitte, bu "renksiz kişi" şöyle der:

(ŞÜPHE SİZ Kİ BEN, GÖKLERDE VE YERDE TECELLİ EDENE HANİF OLARAK YÖNELDİM. ŞİRK KOŞANLARDAN DEĞİLİM.)
(6-79)

Artık onun, ne bir isteği kalmıştır; ne de, bir hâlinin değişmesini istemek suretiyle isyanı!.. Haddine mi düşmüş

bundan sonra hâlimden memnun olmayıp onun değişmesini dilemek. Hemen işitir;

“Benim kaderime razı olmayan, benden gayrı bir TANRI seçsin kendine!”

Daima hâlimden memnun ve razıdır.

ALLÂH ONLARDAN RAZI, ONLAR DA O'NDAN. (98-8)

Tecelli etmiştir artık onlarda! Efendimizin dayızadesi Hz. Sa'd'ı (selâm o'na) işitmedin mi?.. Ömrünün son yıllarında gözlerinde, görememe hâli zuhûra geldi. Efendimizin duası berekâtı ile hiçbir duası yoktu ki, anında icâbet olmasın... Dediler;

-Allâhû Teâlâ'ya niyaz etsene!..

Cevabı, her idrâk sahibinin kolay erişebileceği, bir noktadan değildi:

- Allâh'ın kazasını gözümde ziyâde severim!.

O kişilerden artık Rabbin «hilmi ve ilmi» tecelli etmeye başlar. Onlar da tedbir alırlar... Derler ki, tevekkül ehli tedbir almaz!. Onların tedbirleri de kendi yönlerinden yok mudur? Onların tedbirleri de tevekkülleri değil midir? Sadece, onlar bilirler ki, tedbir takdirdendir!.. Yani, senin, o anda tedbiri almış olman veya aksi kaderin icâbâtındandır!. Ancak, sen, kaderini, fiilini işledikten sonra öğrenebilirsin; ve bu yüzden kaderi suçlamaya hakkın olmaz. O halde, o anda öyle bir tecelli zuhûra geleceği içindir ki, o öyle bir tedbire başvurmuştur veya vurmamıştır. Eğer ehli isen anlarsın. Bütün bu gerçekleri idrâk;

"YARADAN KİMİN SÎNESİNİ İSLÂM'A AÇARSA." (39-22)

Âyetince, bu, ancak, o gerçeği idrâka programları îcâbı mütemayil kişiler için mümkün olur.

Muhterem kişi, Bütün bunları öğrendikten sonra, nefisini tezkiye etmeye çalış... işe buradan başla.

"ONU TEZKIYE EDEN KİŞİ MUTLAKA UMDUĞUNA ERMIŞTİR"
(91-9)

Bak eğer bu işe girişebilecek meyli hissedebiliyorsan gönlünde, -ki niyetin gerçek mânâsı gönlün bir işe olan meylidir-; bil ki; yaratılışından takdir gereği bu yol sana kolaylaştırılmıştır. Artık sakın; değerli zamanını yarın pişman olacağın işe harcama!..

25

"SADECE O'NA YÖNEL." (73-8)

Çünkü O,

"KENDİNE YÖNELENLERİ HİDÂYETLENDİRİR." (42-13)

Bu hâl üzere, çok çalış. Çalış ki aslına yönelişinde güçlü olup, tekâmülün de hız kazanasın. Zira sen, gerçek yol üzeresin. Çünkü yönelişin sonunda sana hidâyet verildi. Sana yardım elleri içinden ve dışından uzanır; okumadın mı Kitâb'ı;

"BİZİM UĞRUMUZDA MÜCAHEDE EDENİ BİZ DE GERÇEĞE ERDİRİRİZ." (29-69)

Böylece yönelişin sonunda hidâyet verilmiş, yani anlayış kapıların açılmış, gerçek yolu bulmuş olursun.
"ALLÂH KİME HİDÂYET VERİRSE, O, GERÇEK YOLU BULMUŞ OLUR."(7-178)

Bunları idrak ettikten sonra, "gizli şirkin" kabacalarından kaçınmak gerek!... Sakın, "süt içtim de midem ağrıdı", diyen mübâreğin hâline düşme. Sebebi, müsebbib görüp, ondan

bilme!.. Sonra böyle düşünür de, “sebebi” tanrı edinmiş oluverirsin farkında olmadan!

"ALLÂH YANISIRA TANRI EDİNME." (28-88)

Bil ki, Allâh, "şirk koşanları" sevmez ve tövbe etmedikçe affetmez.(1)

(1) Bu konuda geniş bilgi «**HZ. MUHAMMED'İN açıkladığı ALLÂH**» isimli kitabımızdadır.

"ŞÜPHESİZ Kİ ŞİRK ÇOK BÜYÜK BİR ZULÜMDÜR." (31-13)

İşte bundan sonra nihayet öyle bir mertebeye erersin ki, ne nefsin kalmıştır ortada düşünebileceğin, ne de ehl-i iyâlin. Sadece Yaradan kalır!. Ve onun dilediği!.. Bu mertebeye erdiğinde öyle bir hâl alırsın ki, bütün mevcûdat yok olur, sadece Allâh kalır gözünde... Gerçeği müşahedeye başlarsın!.. Allâh kalmıştır, basiretinde yalnızca!..

26

Ne bir kimseyi suçlu bulabilirsin, ne de bir kimseyi kusurlu...Zira **yok**'tan gelen her şey yok olup gitmiştir!.. Bu yüzden ne dünya ile ne de ukba ile alakan kalır...

Görür gözün, işitir kulağın, tutar elin, yürür ayağın, söyleyen dilin hep «O» olur. ünkü sen, kendi «varsaydığın» benliğinden sıyrılmış, O'nda erimişsindir!.. Çoktan razı olmuşsundur. Burada dikkat et;!. bu razı oluş, cebren boyun eğiş manâsında değildir. Yani, burada sabıra yer yoktur!.. Çünkü sabır, insanın hoşlanmadığı bir hal veya durumun zuhurunda, mecburen ona boyun eğerek, kabullenmesi, demektir. Sabır daha evvelki derecelerde vardı... Halbuki, artık burada hoşlanılmayan bir hadise bahis mevzûu olamaz!.. Mâdem ki Rab dilemiş ve o olayı yaratmıştır, hepsi hoştur, hepsi güzeldir.! Zaten bir eser, sahibine diyebilir mi ki, niye beni böyle yaptın. İşte bundan dolayıdır, artık sabırla bile alâkan kalmamıştır!..

Bu mertebeye erince, artık kimseyi kınamazsın!.. Kimseye, şunu niye böyle yaptın veya böyle yapsaydın ya, da demezsin!. Tıpkı, Efendimiz gibi... Efendimiz, on sene kendisine hizmet eden Hz. Enes'e; Bir defa olsun, «of»; veya «bunu niçin böyle yaptın»; ve yahut ta «şunu şöyle yapsaydın ya» dememiştir. Çünkü O, kaderin ne olduğunu bilirdi!.. Ve sen de, burada biraz "kader" sırrına vakıf olmaya başlarsın. Gel, bu konakta biraz duraklayalım ve istersen şöyle bir an için etrafımıza bir nazar atalım. Aynı toprakta yetişen iki ayrı tohumu düşün. Biri buğday, diğeri arpa. Bunları aynı zamanda, aynı yere ek. Sonra ikisinin de suyunu ver, bakımlarını yap aynı zamanlarda. Bir gün görürsün ki, başakların birisi buğday vermiş, diğeri arpa!.. Niye?... Toprak aynı, su aynı gübre aynı!. Aynı topraktan yetişen iki tohumdan biri buğday, diğeri arpa. Aynı toprakta yetişen biberin biri tatlı, diğeri acı. Halbuki şartlar ve ortam hep aynı. İşte burada ortaya program çıkar!.. Onun fitratı buğday olmak üzere idi, ötekinin arpa. Birinin tatlı olmak üzere idi, diğerinin acı. Peki gene bir soru çıktı ortaya.., "Fitrat" nedir?.. Oldukça önemli bir soru!.. "Fitrat", zuhûra gelecek tecellîlerin programlanması ve yaratılışdır. Bu tohum yaratılışından itibaren, kendine en uygun tecellîler ile beslenir, büyür yeşerir, ta ki yaratılışındaki gayeye uygun hizmeti eder. O tecellîlerin zuhuru ta ki onda sona erer ki; bu an tekâmülünün de zirvesidir, artık onun rızık da sona ermiş olur ve tekrar aslına rücû eder.

"HEPSİ FITRATLARINA GÖRE HAREKETLERDE BULUNUR." (17-84)

Ve burada son olarak bir cümleyi daha söyleyebiliriz ki; ondan sonrası ne dile gelir ne de kaleme.

"ŞÜPHESİZ Kİ BİZ HER ŞEYİ KADERİYLE HALKETTİK" (54-49)

Bu durakta öğreneceğin sırlardan birisi de, fitratın mı kader îcâbı olduğu, yoksa fitratın mı kaderi meydana getirdiği mevzûudur. Buna başka bir ifade ile, ilim mi malûmu, yoksa malûm mu ilimi meydana getirmiştir diyebiliriz. Burada,

"ANDOLSUN, SEN BUNDAN GAFLETTE İDİN, İŞTE SENDEN PERDENİ KALDIRDIK." (50-22)

Âyeti tecellî etmiş; gerçeği müşahede etmiş olursun. Bundan sonra:

"NEREDE OLURSANIZ O SİZİNLE BERABERDİR." (57-4)

Âyetinin dahi mânâsına vakıf olursun!. Aman sakın!.. Gene de edebe riayet et!. Çünkü daha idrâk edemediğin nice gerçek var ki, gene de sen, ilminle o gerçeğe göre yetersizsin. O takdirde, bunu tefekkür et ve yaradanına aczini beyan et!.. Efendimiz bile günde en az yetmiş defa istiğfar dilerdi. Henüz zât'ın künhünü idrak edemediğini bildiği için.... Ve bu bilmiş elbette ki muhaldir.

Bu durumda dersin:

"RABBİM İLMİMİ ARTTIR." (20-114)

Ki, mümkün olduğu kadar, "gizli şirkten" kaçayım. Yanlış zanlardan kaçınayım... Çünkü bilirsin ki, ne olursa olsun O'nu ihata edemezsin!..

"GÖZLER O'NA ERİŞMEZ." (6-103)

Yani, yaratılmış olandır!.... Yaradanı ihâta edemez!. Herhangi bir eserin, sahibini ihâta etmesine imkân var mıdır? Zâhir, bâtındır; bâtın, zâhir!.... İkisi arasında fark var sanış gözün kapasitesinden oluşur!.. Aynı tek şeyin, gözün

görebildiği kısmına "**zâhir**" derler, göremediğine ise "**bâtın**"... Oysa ikisi aynı "**TEK**"tir!..

Muhterem kişi, Zâhir ve Bâtın denir.... Tekrar ediyorum... Bil ki, bu iki isimle işaret edilen şey birbirinden ayrı değildir; ikisi, aynı tek şeydir!... Fark, gözden dolayıdır!.. Hepsinde, her an, tecellîler zuhur etmektedir. Sakın, bu ikisini birbirinden ayrı sanma!..

Bütün tecellîlerde hüküm, fenâya er olduğunda; şuur aslına rücû ettiği vakit, sadece «**ALLÂH**» kalmıştır!... Ki bu da her an geçerlidir!.

Mevcûdatın "**vücûdu**" sahibine aittir... Bütün görülenlerin var sanılan vücûtları gözden doğan hayâllerdir!

29

"**Mülk kimindir?**", diye sual ettiğinde, yine sual eden cevaplandırır,.. «**BİR ve tecellileri fenaya erdirici olanın!**..»

İşte bütün bunlar; «**Ölmeden evvel ölünüz**», buyruğunun sonucunda erilen müşahededendir.

Muhterem kişi, eğer, kendi kendine bir şeyler yapamıyorsan, bir bileni, bir öze ermiş ara!... Çeşme senin ayağına gelmez, susadıysan, sen çeşmeyi ara ve ona git!.. O sana yol gösterir!.

"BİZ DÜNYANIN SEMÂSINI YILDIZLARLA DONATTIK VE BÜTÜN ŞEYTANLARDAN KORUDUK." (37-6/7)

Bilenler, öze ermişler, gökteki yıldızlar misâlidir... Tefekkür semâsının yıldızlarıdır onlar!.. Onlar artık şeytanlardan, bütün menfaat duygularından, kötü düşüncelerden sıyrılmış, cinlerin dahi ulaşamayacağı mertebelere yerleşmişlerdir. Allâh dostlarından, korunmuşlardan olmuşlardır. Artık sen, onlardan biriyle yolunu doğrult.!

"YILDIZLA ONLAR HİDÂYET BULURLAR." (16-16)

Duymadın mı **Efendimizin** sözünü;

“Ashabım gökteki yıldızlar misâlidir; hangisine uyarmanız hidayeti bulursunuz!” buyurduğunu.

Öyle ise, sen, o gerçek yolu kendin bulamıyorsan, bu yıldızlarla bul. Onlardan sual et bilmediklerini. Rehberin, Efendimiz; **MÜRŞİDİN, KUR'ÂN**, râbitan, Zât-ı Hak olsun!..

Bil ki; hiç bir fanî, mürşid olamaz ve değildir!.. O kişilerin her biri, en ziyade, Efendimizin vârisleridir.... Vârislere ise, ancak o kişilikde olanlar kalabilir. Öyle ise;

"RASÛLÜN ÜZERİNDE TEBLİĞDEN BAŞKA VAZİFE YOKTUR."(5-99)

Âyetinde bulunduğu gibi; -ki bu gerçeği Muhyiddini A'rabî (selâm ona) de Fusus nâm kitabında belirtmiştir- sadece tebliğciden, ikaz ediciden, müjdeleyiciden, şahitten başka bir şey değilken; kimin haddinedir, şeyhlik, mürşidlik iddiasına kalkışmak!..

Kur'ân'da, kendisine "mürşid" diye hitap edilmemiş; "mürşidim dememiş" Efendimiz önümüzde dururken; bazı kişilerin böyle bir davaya kalkışmaları, elbette ki, bir hikmettir!..

Ne hayrettir, ve ne hikmettir, ki daha "nefs"lerini tanımamış; sigarayı bile terkedememiş kişiler, **GERÇEK MÜRŞİD KUR'ÂN**'in, vasfını üzerlerine alıyor, kendilerini O'nun yerine koyuyorlar!..

Bir zaman ki, baykuşlar güneşi târif ediyor!. Fakat, şurası bilinsin ki, vakit tamam olmuş, yolların birleşmesi zamanı gelmiştir!.. Yakın bir zamanda, «**YA EYYÜHEL MÜDDESİR**» âyetinin işaret ettiği tecellinin örtüsü kaldırılacak, iddia sahibi kişiler, kendilerini tanıyacaklardır. Bize müsaade, ancak bu kadardır bugün için!. Rab gerçeği ortaya çıkartıcıdır.

Muhterem kişi, işte bütün bunlardan dolayıdır ki; bilenleri, öze ermişleri bul ve onlardan sor; fakat kimseye bağlanma!..

Efendimiz, **Hz. Muhammed Aleyhisselâm**'ı, Efendi bil kendine; bağlan O'nun ruhâniyetine, **MÜRŞİDİN, KUR'ÂN; Dostun** da "**ALLÂH**" olsun!

Bil ki veren, verdirten hep **O**'dur!. Rab diler bir şey verirse, kimse mâni olamaz... Rab sana bir şeyi nasip etmedi ise de, bütün yaratılmışlar bir araya gelse onu sana veremezler!. Eğer verir derlerse, zaten o nasibindedir de ondan deriz... Vermem de deselerdi, o gene seni bulacaktı!. Çünkü, her verilen şey dahi, bir tecellî olduğu için; sende zuhur edecek tecelliler tamama ermeden, sen ölmezsin. Artık idrake çalış bunu!

31

Muhterem kişi, söz veya şekil yaratılmışlar arasına mahsus kılınmış tekellüftendir. Yaratılmışlar yaradılışları icâbî söze, şekle, görünüşe değer verirler.... Fakat bil ki, Allâh bunlardan münezzehtir!.. **O**, sizin sözlerinize, hareketlerinize değil, kalbinize, niyetinize bakar. Sesini yükseltsen de, içinden geçirsen de, Allâh indinde birdir:

"SEN SESİNİ YÜKSELTSEN (de farketmez), ÇÜNKÜ O, SIRRI DA, AHFÂYI DA BİLİR." (20-7)

Artık ona göre tefekkür et.... Ona göre düşün mevcûdâtı... Kimseyi ne kendinden aşağı gör, ne de kendini başkalarından üstün tut.

Sen de, bir tecellîyi ilâhisin, o da!. O'nda, öyle dilemiş, öyle tecellî etmiş, sende böyle!.. O'na sual sorulmaz ki, niye böyle yaptın, diye.

"O'NA YAPTIKLARININ NEDENİ SORULMAZ." (21-23)

Bazıları şu sözü söyler; «vücudun öyle bir günahtır ki, onunla hiç bir günah kıyas edilemez!..» Ve, bunun Hadisi Kudsi olduğunu dahi ileri sürenler vardır. Buradaki «**vücûd**» kelimesiyle anlatılmak istenen şey "**vehmî benliğin**"dir!..
Kendine, Hak'tan ayrı bir benlik, bir vücut vermen; kendini "var" sanman en büyük günah olan "gizli şirki" oluşturmaktadır.

Halbuki senin vücûdun bir tecellîgâhı ilâhidir. Orada her an "**O**" yeni bir şa'ndadır. Her yaşantı anında, etkileyiş sonucu tecellinin zuhûra gelmesi, bir olmaktadır. Yoksa, fizik-biyolojik vücudun nasıl bir günah olabilir ki?..

Muhterem kişi bil ki, Allâh, âlemleri yaratmıştır!..

Tecellîler O'ndandır... Dönüş, O'na olmaktadır. Öyle ise bir tecellî olan sen de, vaktin dolup, senden zuhûra gelecek tecellîler hitâm bulunca, mecburen aslına dönmüş bulunacaksın. Çünkü, her tecellî O'na döner. Elbette sen, «**Ölmeden önce ölüünüz!**» buyruğunu işitmişsindir herhalde. Bu, cebrî olarak gerçek sana idrâk ettirilmeden önce, "sen dileyerek aslını tanı" anlamına gelir. Dünya, mümin 'in zindanıdır!Ve mümin, öldüğü zaman bu dünyadan veya zindandan kurtulur. Öyle ise, bu ölüm geçidinden dileğinle geç, böylece ebedî huzur ve saadete eriş! Ebedî huzur ve saadet, bil ki ölümün ötesindedir. Öyleyse sen de bu huzur ve saadete kavuşmak için ne bekliyorsun daha?.. "Ölmek de nasıl olur isteyerek"; dediğini duyar gibi oluyorum... "Var" kabulettiğin benliğinden; ve bireysel hırs ve arzularından geç!.. Belki, hayatında ölü görmüşsündür!.. O, artık bir şey isteyecek halde midir?.. Hayır!,

Öyle ise, sen de arzularından sıyrıl!.. Vazgeç bir şeyler istemekten; hâline razı ol!.. Bil ki razı olmak çok büyük bir mertebedir.

"ALLÂH ONLARDAN, ONLAR DA O'NDAN RAZI" (98-8)

Âyetini okumuyor musun?.. Ne dünyanın peşinde ol, ne de ukbânın!.. Düşündüğün sadece, Rabbin emanetlerine acaba ne şekilde gerçek yolda hizmet edebilir, onlara bir iyiliğin erişmesine nasıl vesile olabilirim fikri olsun. Eğer dua etmek istiyorsan, duan;

«Rabbim iyiliklerine vasıta kıl bizleri daima; kendine seçtiklerinden eyle!..» olsun.

Ve böylece çalış. Tâ ki elinden ve dilinden daima yaratılmışlara bir hayır iş hâsıl olsun. Bir fiili ilerken iyi düşün ve sor kendi kendine.... «Bu işi neden yapıyorum?..» diye... Cevabın hangisi..? "Allâh" için mi?... "Nefsim" için mi?... Senin gönlünün meylidir gerçekteki niyetin!. Yoksa, senin gönlünün meyli bir tarafa iken, sen kalk benim niyetim şudur, diye başka bir şey söyle!.. Eh, belki kendin inanırsın!..

«Fiiller, niyetlere göre değerlendirilir» buyruğunu işitmişsindir **Efendimiz'in**. **«Mü'minin niyeti fiillerinden hayırlıdır.»** buyurduğunu da!. Öyle ise bu konuda çok önemle dur. Tâ ki, ne zaman kendine, bu işi niçin yapmalıyım sorulduğunda, sadece "Rabbim emrettiği için", cevabını verebilene dek. Zaten bu hâl kısa bir süre devam eder, ehli isen... Ondan sonra bir de bakarsın ki, ne niyet kalmış, ne de düşünce!.. Rüzgâr nereden eserse o tarafa eğilirsin. Ne işten haberin olur, ne de yaptığından. Ancak, belki sonradan ne yaptığını anlarsın... Bazen, onun bile farkında olmazsın!. Daha sonra da, kimin neyi yaptığını, vakit gelmiş ise anlarsın. Artık o hâlde erişmiş olursun ki, yapan, eden, veren «benim» veyahut «O»dur dersin!. Gayrı, burada kelimelere yer kalmaz. Daha evvelki makamlarda, «ben» yahut, «sen» yahut da «O» gibi kavramları farklı bilip, «ben», «biz» gibi kelimeler

üzerinde dururdun. Şimdi, burada ise hissedikten sonra, şekle yer kalmamıştır. İster «ben» de, ister «biz», ister «O», bilirsin ki hiç fark etmez, hepsi aynı şeyi, tek bir gerçeği ifade eder!. Asit kazanına düşen insanın ne eti ne de kemiği kalır; bir süre sonra da asit olup çıkar. O zaman görürsün ki, yer o eskiden bilip, yürüdüğü yer değildir artık.

"O GÜN YER BAŞKA BİR YERDİR, GÖK DE!.." (14-48)

Muhterem kişi, Cüneydi Bağdadî (selâm olsun) bir gün konuşması sırasında, "Su içinde bulunduğu kabın rengini alır" dedi... Sen bu sözün mânâsını işte bu vakitte anlamaya başlarsın. Suyu, rengi veya tadı içinde bulunduğu kap verir!... Hangi kaba girerse, onun şeklini alır. Kapların fitratından dolayı, içindeki suyun tadı veya rengi veya şekli değişir. Sen burada iken;

34

"ANDOLSUN SEN BUNDAN GAFLETTE İDİN, İŞTE SENDEN PERDENİ KALDIRDIK" (50-22)

Âyeti tecelli etmiş; ve gerçeği müşaheden başlamıştır bundan sonra...

Muhterem kişi; Bil ki, gerçek, hep aynı gerçek!. Değişen, sadece, o gerçeği duyanların, idrâk edenlerin, görenlerin, bilenlerin dereceleri ile bakış açılarıdır...

Su, aynı sudur; ama, akıtan çeşmeler değişik... Suyu öğren; ama gerçeğini de idrâk etmeye çalış! Sana denizdekini göstermişler ise su diye, bardaktakini; tencerede göstermişlerse, buharını; buharını göstermişler ise, bulutu inkâr etme!. İsimleri değişik ama, diye itiraz edersen; hepsinin de aslı birdir deriz. Az sözlerden çok şeyler anlayıp idrak etmeye çalış; ki, kemalinin gelişmesi de süratli olsun!. Bil ki, yolun sonuna eren yoktur... Belki, deryaya erip, onda bir zerre hâlini alan vardır. Göldeyim emniyettem, deme; bir an

evvel ırmağa karış ve deryaya ulaş; onda bir zerre olmaya bak!... Çünkü, tarihte, çok göllerin ortadan kalktığına rastlanmıştır.. Ama denizin ise asla!.. Orada gördüklerini yazmaya kalksan, cümle denizler ve misli mürekkep olsa, daha bir şey yazmamışken, onlar biter de, ne el kalır yazacak ne de dil kalır söyleyecek... Ve ne de bilinç olur, görmedikçe, onları idrâk edebilecek!. Eğer, bu eriyişin sonucu, eriştikten sonra vazife verilir de dönmek zorunda kalırsan, bu defa her şey yerli yerine gelir; benimki benim, seninki senin demek zorunda kalırsın dilinle... Ve bu durumda, artık kiminle konuştuğunu da bilirsin.

Muhterem kişi,

35

Sakın, kimsenin dış görünüşüne veya bir kısım fiillerine bakmak suretiyle hüküm verme; çünkü aldanırsın!.. Şeytan -yani cin - sadece, Adem'in zâhirini gördü; ve gördüğüne göre hüküm vermek gafletinde bulundu. Dedi ki, o topraktan yaratılmıştır, ben ise ateşten yaratıldım. Öyle ise, ateş topraktan üstündür, ben de Adem'den üstünüm; ve Adem'e secde etmedi. Allâh'ın kendisine ihsan etmediği; ne olduğunu sezemediği bir gerçeğin Adem'e verildiğini, bütün ilmine rağmen akledemedi ve idrâk edemediğini inkâr etti!... Halbuki Allâh;

"İÇİNE RUHUMDAN NEFHETTİM." (38-72)

Buyuruyordu.

Burada istenen şey, şeytanın görünüşe aldanmayıp, zâhirde Adem'e, gerçekte ise Allâh'a secde etmesi idi.. Fakat, şeytan göremediği şeyi kabul edemedi; her şeyin gördüklerinden ibaret olduğunu sanıp; göremeyeceği, idrak edemeyeceği şeyler olmadığını zannettiği için küfretti; yani

gerçeği örttü!.. Bilgisi olmadığı halde!.. O sebeptendir ki, bilindiği gibi anıldı!... Gerçeği, ya ondan bihaber olan örter; ya da o gerçeği idrakten âciz olanların dil uzatmasını istemeyenler!.. Burada her ikisi de örtme işini yapar; fakat, bilmeyerek yapan kâfir olmuştur; bilerek yapanlar ise nebîler ve siddıklar. Bundan sonra, artık sen de, sakın aklının ermediği şeyleri inkâr etme... Sadece:

"HEPSİ RABBİMİZİN İNDİNDEDİR." (3-7)

de... ve hiç olmazsa "**ulûl elbâb**"dan, "öze ermiş"lerden olmaya çalış.. Bil ki, işitmiş, okumuş, bilmiş olan değil, idrâk eden tatbikçidir. Çok kişi vardır ki, onlar gerçeği işitmiş veya birkaç bilenin yahud idrak ehlinin eserlerinden okumuştur... Fakat, idraktan mahrum oldukları içindir ki, o gerçeği idrak edememiş, inkâra hatta suçlamaya, tekfire gitmişlerdir. Taklit eden değil, taklit edilen olmaya çalış!.. Nakleden değil, nakledilen olmaya gayret sarfet!..

36

Muhterem kişi, «**Benim velilerim, kubbemin altındadır; onları kimse tanımaz**» buyruluyor... Bilir misin bunlar kimlerdir?..

Yaradanın bazı kulları vardır ki, onlar dünyadan ve ukbâdan sıyrılmışlar, deryaya erişip deryadan bir zerre olmuşlardır. Bunlar, «**Allâh ahlâkı ile ahlâklanın**» buyruğuna uymuş tecellîlerdir!.. Onların ne istemekle alâkaları vardır, ne de istememekle.

Onlara Rab, "sen ne dilersin", dediği zaman; onlar, "Sen ne dilemişsen" derler!.. Çünkü onlar, daha evvelki mertebelerde idrâk etmişlerdi ki, değil istek, istememeyi istek dahi bir istektir! ... Ve, bu dahi istenemez. Zerre deryaya diyebilir mi ki, beni şu tarafa götür diye. Derya ne tarafa dilerse, sevkeder dalgalarıyla onu... Gerçek, derya ise; dalgalarda tecellileri midir acaba?... İşte bu kişiler, sadece ve sadece, yaratılmışlar

için Rabbin bir rahmet tecellîsi olarak, yaşarlar... Yaratılmışlara onlardan erişir Rabbin nimeti.

"ŞÜPHESİZ Kİ RABBİN NİMETİ MUHSİNLERDEN ULAŞIR YARATILMIŞLARA" (7-56)

Onlar ne bir kimseyi kırarlar nefisleri için, ne de kırılırlar. Git dersin, kovarsın, giderler; gel dersin, çağırısın, gelirler. Yetmiş defa kovmuş olsan da sonra gene çağırısın, hiç yüksünmeden gene gelirler. Onlar Rabbin veren elleridir; almazlar. Kendilerine bir şey hediye etsen, başkalarına dağıtırlar.

Onlar şan ve şöhretten, isimden kaçarlar.

"Efendimiz Muhammed Mustafa Aleyhisselam'a bağlan; KUR'ÂN 'ı MÜRŞİD bil!." derler.

37

Gelip bir sual soran olursa, **"Herkes hitabınız, akılları ölçüsünde olsun!"** buyruğunu nazarı dikkate alarak, gerçek bilgi seviyesinden, uygun cevabı verirler... Onlar, birer "ayna" olmuşlardır!... Kim baksa, onlarda, kendinden başkasını göremez olur!. O'nda gördükleri hata ve kusurlar, görenlerin kendi anlayış hata ve kusurlarından başkası değildir. Dünya ehli, yani, içinde yaşadıkları zaman için yaşayanlardan isen, onu da sanki kendin görürsün!. Yok ukbâ ehli isen, azâbtan korktuğun, huzuru ve zevki istediğin için ibadet edenlerdensen, gene onu dahi öylece bulursun. Eğer, her ikisinden de olmayıp, onlardan sıyrılmışlardan isen, vardığın noktada gene onu bulursun.... İşte, üstlerindeki örtünün birincisi budur, onların tanınmalarına mani olan! ... İkinci ise, zâhirî şekil ve görünüşleridir. Yaratılmışların çoğu, belirli bir idrâk seviyesini aşamadığı için, göremeyecekleri sayısız varlıkların mevcut olduğunu düşünemez, hemen görünüşe göre hüküm verir!.. Böylece, o hükümle, işin gerçeğine karşı kendi kendini aldatmış olur!. İşte bu dahi, o

kişilerin işine yarar. O zevâtın giyinişi, hayat şartlarına intibakı, ortamları, hep, onların veli kişi olmadıkları zannını verir insanlara.... Çünkü, onların kendilerini bildirmeye göstermeye ihtiyaçları yoktur ki!. Onlardan pek çoğu, kader sırrına vâkıf olmuşlardır!.. Bu sebeptendir ki, etrafla uğraşamazlar. İş bu kader sırrı, nebîlere ancak nübüvvetlerinden bir süre sonra bildirilir, vazifelerini hakkıyla yapabilmeleri için... Bu sözlerimizi ehli bilir. Eğer sen, susuz kaldıysan, onları ara ve bütün örtü ve engellerine rağmen onları tanımaya çalış... Onların hâlleriyle hâllen; ki, Allâh'ın ahlâkıyla ahlâklanma yolu açılsın!..

Onlar "**Ferdiyot**" sahipleridir!. Onların sadece Efendileri ve Rableri vardır. Aralarına kimse giremez. Birbirlerini tanırlar onlar, bazen buluşur konuşurlar... Ama bilirler ki hepsi de tek bir gerçekdendirler. "**Müferidun sizi geçti**" diyerek, Efendimiz'in ashâbına bahsettiği kişilerdir bunlar!... Ne, bir tarikatları vardır; ne de, bir mezhepleri!. **Gazalî**'nin (selâm olsun) ölürken, Kur'ân'ı göğsüne koyup "Benim mezhebim budur" dediği gibi; onlar da, bunu farketmişlerdir... ve ehlini bu konuda uyarırlar!.. Yaratılmışlar, ölmüşlerdir onlar; ve bundan dolayıdır ki. artık bir daha düşünmezler ölümü, çünkü onlar bir daha ölümü tatmazlar.

"ONLAR, İLK ÖLÜMDEN BAŞKA ÖLÜM TATMAZLAR" (44-56)

Ölümü, çoktan tatmışlar, sıratı geçmişler, cennete, huzur âlemine, girmişlerdir. Onlar, Rablerini seyirle meşguldürler... Her an O'nu temâşâ etmektedirler... O'nunla beraber!.. İşte bunlar, Rabbin örtüsü altındaki veli kulları, sıddıklar, müferidundur.

Muhterem kişi,

Efendimiz'e sordular:

"Müferridun kimlerdir?"... Cevap buyurdu: "Allâh'ı çok zikredenler!.." Bil ki, Allâh'ı tesbih etmeyen tek bir mahlûk; "HİÇBİR ŞEY HARIÇ OLMAMAK ÜZERE, HERŞEY O'NU TESBİH VE HAMD EDER. FAKAT, SİZ ONLARIN TESBİHİNİ İDRÂK EDEMEZSİNİZ."(17-44)

Âyetinde de belirtildiği gibi yoktur!.. Bütün yaratılmışlar, her an O'nu tesbih etmektedir!. Bir kısmı bilerek, bir kısmı bilmeyerek!...insan da, hayvan da, taş da, toprak da, ot da, hava da. Fakat, Rabbin indinden ilim vermediği kişiler bunu bilemezler, idrâk edemezler. Her bir esmâî ilâhinin zuhuru, her bir tecellî'nin varoluşu ve varoluş gayesi O'nun gerçek tesbihidir. Eğer ehli isen bu cümlemizden bir şeyler anlamaya çalışırsın. Rab dilediği tecellilerin yaratıcısıdır. Bütün bu tesbihlerden ayrı olarak; bu hadîste de buyrulduğu üzere "müferridûn"un vazifelerini izah sadedinde, **"Allâh'ı tesbih edenler"** veya **"Sabredenler"** ve yahud da **"Çokça hamdedenler"** denilmemiş de; **"Allâh'ı çok zikredenler"** buyrulmuştur.

39

"ALLÂH'I, AYAKTA, OTURURKEN, VE YANLARINIZ ÜZERE YATTIĞINIZ ZAMANLARDA ZİKREDİN." (4-103)

Genel mahlûkata ait zikir başkadır; "insan"a ait olan başka!. Buradaki bütün mahlukata değil sadece insanlara şâmindir...Çünkü;

"BİZ EMÂNETİ GÖKLERE, YERE VE DAĞLARA ARZETTİK, ONLAR BUNU YÜKLENMEKTEN KAÇINDILAR, ENDİŞEYE DÜŞTÜLER; İNSAN BUNU YÜKLENDİ." (33-72)

Âyetinde belirtilen emanettir bu! **"Zikir"**; insanların asıllarına yönelik ve tekâmülleri derecesinde, gerçek anlamına uygun bir hâl alır. Başlangıçtaki zikir dilden, hep bir kelimeyi tekrar ile olur. Daha sonra bu, içten ve dil hareket etmeksizin olur.

Bundan sonra kalpten zikir gelir... Bunu daha da açık izah etmek istersek, "**tefekkürî zikir**" de diyebiliriz.. Gerçek anlamdaki zikrin, ilk basamağı budur. Bundan evvelkiler, bu basamağa gelmeye yarayan yol gibidir. Burada birkaç hadîsi şerîfi daha belirtelim.

"Bir saat tefekkür, bir yıllık ibadetten hayırlıdır."

"Bir saat tefekkür, yetmiş yıllık ibadetten hayırlıdır."

"Bir saat tefekkür, bin yıllık ibadetten hayırlıdır."

Kişi, tefekküre başlar... Bu mertebede, dünyadan sıyrılmıştır artık...

Bundan sonra zikir sırdandır... Kişinin, âhîretle dahi alâkası kalmaz. Ve daha sonra da hafî zikir başlar!. Burada tefekkür, esmâ mânâlarından dahi tecrittendir!. Burada, birlik, mutlak bölünmez birlik tefekkürü ve müşahedesi başlamıştır... Bütün bunlardan başka, ahfa vardır ki, onun hakkında ne dilin gücü yeter bir şeyler söylemeye; ne de kalemin gücü yeter bir şeyler yazmaya.... Onu, Rab bilir!... Rab'dadır!.. Rab'dandır!.. Rab'dır!..

Kişi, sırdaki rûhâniyetle zikre başladıktan sonra, artık Rabbin örtüsüne bürünmüş demektir. Buradaki tefekkür, «**Bir saat tefekkür, bir yıllık ibadetten hayırlıdır**» hadîsinde bildirilen tefekkürdür

ancak.

Daha sonraki erişilen mertebelerde de diğer hadîslerin manâları ortaya çıkar. Artık bu ve bundan sonraki hâlleri, gerçek yönü, örtü altındakilerden gayrine gizli olmaya başlamıştır.

Bayezid'in (selâm olsun) dediği gibi ... "Yolun başında idim, "siddîk" dediler; sonuna yaklaştım, "zındık" demeye başladılar!"

Şurası da mühimdir ki, ne olursa olsun, buyrukların zâhir taraflarını terk etmek doğru değildir!... Çünkü Efendimiz terk

etmemiştir!. Çünkü ibadetlerin çok önemli bilimsel gerekçeleri vardır. (1)

(1)İbadetlerin ilmi gerekçelerini," **İNSAN ve SIRLARI**" isimli, 13. baskısı yapılan kitabımızda ve "**TEMEL ESASLAR**"da detaylı olarak okuyabilirsiniz. A. Hulûsi

Yukarıda anlatılan, **Bayezid**'i inkâr edenlerin durumu şu kişilere benzer:

Ellerinde radyoaktivite ölçü cihazı olan «Gaiger sayacı» ile birtakım kişiler, bir sahanın radyoaktivitesini ölçmeye çalışıyorlar.

41 Fakat ellerindeki «Gaiger Sayacı»nı radyoaktivite bölgesine yolladıktan bir süre sonra bir de bakıyorlar ki ışınlar sifıra düşmüş. Bu durumda o kişiler, demek ki, diyorlar, o sahada radyoaktif ışınlar yok!.. Fakat, onların içinde daha üstün olan diyor ki, «Hayır burada ışınlar olabilir, belki de tahminimizin çok daha üstündedir. Bu sebep ile biz çok daha kuvvetli bir Gaiger Sayacı yaptırıp, ondan sonra o sahanın radyoaktivitesini ölçmeliyiz.» Ve nitekim, bu sayaç yapıldıktan sonra bir de o sahaya bakıyorlar ki, o sahadaki radyoaktivite, tahminlerin çok daha fevkinde değil miymiş. İşte bundan dolayıdır ki, bu ilimden nasibi olmayanlar, kendi tefekkür kapasiteleri dışına çıkan fikir ve kişileri daima tenkit veya inkâr ederler. Bütün inkâr veya tenkitlerin bir sebebi de budur aşağı yukarı. İnsan, havsalasının alamadığını inkâr eder!. Eğer o kişiler derlerse ki, "iyi ama biz onları örnek alıp, hareketlerimizi onlara göre ayarlıyoruz"; o takdirde, biz de deriz ki;

"Siz sadece, Efendimizi örnek alınız; ve **KUR'ÂN'I MÜRŞİD** kabul ederek, O'na mürid olunuz!.

Çünkü Kur'ân, sizi, sadece Efendimize tâbî olmakla, mükellef kılmıştır!."

Sizin anlayamadığınız, hareketlerinin gerçeğini idrak edemediğiniz kişileri inkâr veya tenkit etmeniz, kınamanız, sadece sizin seviyenizi ortaya koyar; onlar ise, kendi âlemlerindedirler.

Öyle ise artık siz;

"SİZE NE DERECE HİDÂYET VERİLMİŞ İSE, O'NU ÖYLECE ZİKREDİNİZ." (2-198)

Buyruğu üzere, Gerçeğe yönelip, idrâka çalışınız. Fakat bunu da elbette kapasiteniz dahilinde yapabilirsiniz. Öyle olunca kapasitesi sizinkinden daha geniş olabilecekleri niçin inkâr edersiniz?. Her biriniz ancak kapasiteniz kadarından mesûlsünüz. Sık sık okursunuz ya;

42

"HİÇ BİR NEFİS VÜ'SATININ HARİCİNDEKİNDEN MÜKELLEF DEĞİLDİR" (2-286)

Muhterem kişi, «**RUH**» hakkında sual edenlere şöyle buyurulmuştur:

"SÖYLE: RUH RABBİN HÜKMÜNDENDİR. SİZE İLMİNDEN AZ BİR ŞEY VERİLMİŞTİR..." (17-85)

Bir başka âyette de "**RUH**" ile ilgili olarak:

"İÇİNE RUHUMDAN NEFHETTİM." (38-72)

Buyurulmuştur. Gene bir hadîste de, Efendimiz: "**Ruhûllah**" kelimesini kullanmıştır. Şimdi burada ilk olarak izah etmemiz gereken konu şudur: Görüldüğü gibi âyeti Kerîme, "Kul" yani "de ki" hitâbı ile başlamaktadır. Bu hitap, Efendimizedir... Yani, "şimdi sana bildireceklerimizi, sual soran Yahûdilere naklet" anlamına gelen bir hitap... Efendimiz, hiç şüphesiz ki

"RUH"un ne olduğunu biliyordu... Fakat kendisine sual edenler, "RUH"un gerçeğinden bîhaber idiler. Ayrıca, gâlip ZANLARI da "RUH"un hakikatının kesinlikle bilinmeyeceği yolunda idi!.. İşte bu sebepten dolayıdır ki, Efendimiz onların sualini cevaplandırmaktan kaçındı ve Rabbin bu konudaki ilmine iltica etti. Çünkü bilmiyor gözüke idi, alay ve inkar; gerçeği izah etseydi hadîsin tetkikinde görüleceği üzere, sual edenlerin bu mevzuda bilgileri olmadığı için, gerçeği idrak edemeyecek, kendilerine de bildirilmemiş bu bilgiyi inkâr edeceklerdi!

Bundan dolayıdır ki, Efendimiz, sual soranlara gerçeğini izahtan kaçındı "RUH"un; ve vahyi bekledi. Görüldüğü gibi inzâl olan âyet de, O'nun en yerinde ve tam yapılması îcap eden işi yaptığını da ispatlamaktadır.

43

O zaman Rab, onların anlayışına, zanlarına göre tecelli etti ve.; **"RUH, RABBİN HÜKMÜNDENDİR!"** gibi, kısa ve özlü bir cevap verildi... Ve ilâve olundu: **"SİZE İLMİNDEN AZ BİR ŞEY VERİLMİŞTİR".**

Yani, sizin, "RUH" hakkındaki gerçeği idrâka kapasiteniz yetmez, idrâk edemez, isyan edersiniz; bu sebep ile size onun hakkında az bir ilim verilmiştir. Bu hususu, kısaca izah ettikten sonra deriz ki, **"RUH" Rabbin zuhur hükmüdür!..** Bundan dolayıdır ki, hükmün, ne hastalığı, ne bozukluğu, ne sapıtması ne de tezkiyeye ihtiyacı gibi halleri kat'îyen olmaz. Kezâ ne de azâbı veya huzuru olur "RUH"un!..

"RUH", Allâh'ın HÜKMÜDÜR!.. Tıpkı Cibrîl, yani emir âleminden bir şuûr gibi... Bu çok iyi bilinir ki, meleklerin yani âlemi emrin, ne yemesi, ne gıdası; ne yorulması, ne uyuması; ne oturması, ne kalkması; ne terbiyesi, ne terbiyesizliği, kötülüğü; ne hastalığı ve ne de sağlığı olmaz!.

Öyle ise emir âleminde, dişilik erkeklik ve bu gibi sair hâller yokken, nasıl olur da gene Rabbin hükmünden olan "**Ruh**" hakkında bu gibi şeyler söylenebilir?.. Bilinsin ki, "**RUH**" orijinali itibariyle tektir ve Rabbin hükmüdür!...

Onun, ne yemesi ne içmesi, ne yorgunluğu, ne gıdası, ne hastalığı, ne terbiyesi, ve ne de ölümü olur. Ruh insana hayatıyet verir...

Hayâtiyetimizin cevheridir. Varlığımızı meydana getiren ana cevherdir. ki bu "**Ruh-u A'zâm**"dır!.. Bir de "**kişilik ruhu**"(1) vardır ki; bu beyinden oluşur!... Ruhun ne sağlığı gibi bir kavram; ne de hastalığı gibi bir olay vardır!.

(1) "**Ruhu A'zâm**" ve "**kişilik ruhu**" konusunda geniş bilgi "**RUH İNSAN CİN**" ve "**İNSAN ve SİRLARI**" isimli kitabımızda detaylı olarak mevcuttur. A. Hulusi

Kişilerin bu mevzudaki bütün ithamları bulguda beyne aittir. Rabbin hükmü bütün bu ithamlardan uzaktır. Keza ruhun gelmesi, gitmesi, çağırılması gibi hâller dahi asla vârit değildir!. Ruhu, sadece Rabbi çağırır; ve Ruh da asli âlemine rücû eder, cesedi terkederek!.. Bütün ruha atfedilen hâller, gerçekte fitrî tecelliler; zâhirde ise beyne ait fizik bulgulardır. Gerek Efendimizin devrinde ve gerekse kendisinden bir süre sonra büyüklerin hiçbiri bu mevzûda Ruha böyle bir ithamda bulunmamış; ancak daha sonraları yaşamış olan bazı kişiler, bu mevzuda konuşmak zorunda bırakıldığında, müşahede ettiklerinin gerçek mânâsını değil, sadece olduğu gibi gördüklerini izah yoluna gitmişler ve biraz açılmak zorunda kalmışlardır. Ve böylece bugüne kadar gelinmiştir. Vazifemiz, gerçekleri, Rabbin izniyle, izahtır.. Şüphesiz ki herkes ilmi kadar konuşur. Şurası muhakkaktır ki, her bilgi sahibinin fevkinde ondan daha iyi bilen vardır.

İşte, muhterem kişi; Bu kısa ve öz birkaç satırla, dilimiz döndüğünce, bir şeyler izah etmeye çalıştık. Hiç şüphesiz ki, başlarken de söylediğimiz gibi, bu satırlarımız her okuyana, varoluş programına, kapasitesine ve idrâkına göre, faydalı olacaktır. Herkes, Rabbin verdiği hidayet nispetince bir şeyler alabilecektir.

Dilenildi ve yazıldı... Koruyucusu ve idrâk ettiricisi de **RAB'**dır!..

Bütün, yanlış zanlarımızdan ötürü **ALLÂH'**a sığınır; bir kere daha, O'na, kendi senâi gibi senâ etmekten aczimi itiraf ederim!.

Hamd, Âlemlerin Rabbi olan "ALLÂH"a aittir!.

ALLÂHÛ EKBER!.

* * *

AHMED HULUSÎ

21. 1. 1967

Cerrahpaşa

İSTANBUL